

Verhale van die Aarde en die Sterre

Die Draak Koning

'n Verhaal uit China

Daar was eens 'n jong man genaamd Li Ching sy grootste wens was om 'n wyse onderwyser te word. Hy het gehoor van 'n geleerde wat aan die bopunt van die Draak Hek-berg gewerk het en was vasbeslote om een van sy leerlinge te word.

Li Ching het te voet op sy sending vertrek. Dit was hoog somer en die grond was uitgedroog, gekraak en hard soos been. Die platteland het die afgelope drie jaar deur 'n ernstige droogte gegaan. Die gewasse het verlep en dood in die lande gelê, die blomme het verlep en selfs die bome het gelyk of hulle hang. Dit het Li Ching verskriklik hartseer gemaak om te sien hoe sy geliefde platteland in 'n dorre woestyn verander het.

Terwyl hy gestap het, het Li Ching by 'n Draak Koning-tempel verbygegaan met 'n groot skare mense buite. Die Draak koning was die god van reën, en die plaaslike mense het gegrief gevoel dat hy nie hul gebede verhoor het nie. Li Ching het gekyk hoe 'n woedende skare uit die tempel kom met 'n standbeeld van die Draak koning. Hulle het probeer om die standbeeld in die hitte buite te gooi om hom te laat ly, maar verskeie mense het ingegryp en 'n groot lawaai het begin. Watse ellende veroorsaak die konsep, dink Li Ching terwyl hy haastig verbystap.

Li Ching was so besig om oor die droogte te bekommer dat hy vergeet het om te konsentreer waarheen hy gaan. Skemer het begin val, en Li Ching het skielik besef dat hy verlore was. Voor hom was 'n berg wat hy nie herken het nie. Hy het nou te ver gekom om terug te draai. Daar was niks anders as om die berg uit te klim en te hoop om 'n herberg te kry voor dit te donker word nie.

Na 'n ruk het Li Ching homself in 'n diep woud bevind. Hy was hopeloos verlore – elke hoek en draai het hom verder in die doolhof van bome gelei.

Li Ching was op die punt om onder 'n boom te kruip en te wag toe hy 'n flikkerende lig voor hom gewaar. Verheug het hy daarheen gehardloop en op 'n huis afgekom. Die woning het alleen in 'n klein oopte gestaan. Vreemd genoeg was daar geen pad wat daartoe gelei het nie. Iets omtrent die huis het Li Ching onrustig gemaak, maar hy het sy moed gesluk; hy het 'n blyplek nodig gehad.

Li Ching het geklop, en 'n inmekaargekrimpde ou vrou het die deur geantwoord. Hy het haar gesmeek om hom vir die nag te laat bly en sy het versigtig ingestem. Die ou vrou het hom in 'n kamertjie ingelei en 'n slaapmat uitgelê. "Ek is jammer dat ek niks meer het om jou te bied nie," het sy nederig gesê. "Dit pas my perfek," het Li Ching geantwoord.

Sodra die ou vrou weg is, het Li Ching op sy slaapmat inmekaargesak. Hy het in 'n diep sluimer geval, maar dit was nie voordat hy wakker gemaak was deur 'n dringende klop aan die voordeur nie. Li Ching het na die venster toe gekruip en gesien hoe die ou dame 'n jong seun in die huis inlaat, en hy het alles gehoor wat hulle gesê het.

‘Ouma, ek het reguit uit die hemel gekom! Ek het daar bo gespeel en my eie sake gedoen toe die keiser God self vir my 'n dringende opdrag vir my pa gegee het! Hy word beveel om voor dagbreek na die hemel op te gaan om die reën op te roep.’

‘Ag nee! Wat staan ons te doen?’ het die ou vrou gekla. 'Jou pa is weg en sal vir 'n paar dae nie terug wees nie. Dagbreek breek oor net 'n paar uur!’

Voordat hy geweet het wat aan die gebeur is, het Li Ching hom in die kroon en klere van die Draak Koning geklee gevind.

‘Dit pas jou!’ het Draak Moeder gesê. ‘Wanneer jy in die hemel aankom, moet jy hierdie swart vlag swaai om die gode van wind, donderweer en weerlig te beveel. Solank jy die vlag het, sal niemand jou bevraagteken nie.’

Draak Moeder het Li Ching na buite gelei, waar Klein Draak langs 'n pragtige wit hings gewag het. Die seun het 'n watervaas van wit jade en 'n wilgertak aan Li Ching gegee.

"Jy sal dit gebruik om reën te maak, maar moenie vergeet - een druppel in die hemel gaan 'n lang pad op aarde," het Draak Moeder gesê. 'Luister na Klein Draak. Hy sal vir jou sê hoeveel druppels om te strooi. Klim nou op die wit perd. Hy sal jou na die hemel opneem.'

Li Chin het senuweeagtig op geklim en Klein Draak saam met hom getrek, en die hings het boontoe gesweef! Die wêreld het so netjies en ordelik van bo af gelyk: die vierkantige velde, geriffelde berge en kronkelende riviere wat tot in die see gestrek het.

"Hier is ons," het Klein Draak gesê.

Hulle het in die hemel geland. Li Chin het sy swart vlag geswaai en die weergode het bymekaar gekom. Sodra hy sy bevele uitgespreek het, het hulle weer uiteengegaan. Die god van wind het verdwaalde wolke in 'n enorme wal ingewaaai. Die wolke het die lig van die son uitgewis en duisternis het op die land daaronder geval.

"Nou, doop die wilgertak in die watervaas en skud net een druppel af," het Klein Draak gesê.

Li Ching het gedoen wat vir hom gesê is en toe sy finale bevel aan die gode van weerlig en donder gemaak. 'n Verblindende ligflits het deur die wolke gestroom, gevolg deur 'n allemintige kraak en 'n dowe gegrom van donderweer. Dit was asof die wolke uitmekaar geruk was – 'n stortvloed water het uit die lug en op die dorstige grond daaronder geval.

Die mense het verheug en na buite gehardloop net om weer die reën op hul vel te voel. Intussen het die boere kanale gemaak sodat die water om hul verdorde oeste kan vloei.

Dit het ure lank gereën. Toe dit uiteindelik ophou, was daar gesing, gedans en daar was baie vrolikheid. Maar Li Ching was nie tevrede nie. As die mense so bly is oor een skamele druppel water, stel jou voor hoe dankbaar hulle sal wees as ek vir hulle meer gee!

Hy het uitgeroep om vir die gode te sê dat meer reën nodig is. Op een slag het Klein Draak om gehardloop.

"Nee" het hy gesê. 'Een druppel is genoeg. My pa strooi nooit meer as dit in een slag nie. Jou werk is gedoen - dit is tyd om te vertrek.'

Li Ching was woedend. Mag het hom vergiftig en hy het nogal vergeet dat hy net gister nederig na 'n onderwyser gesoek het.

‘Hoe durf jy, 'n seuntjie, my uitvra, die bringer van reën!’
het hy gebrul. ‘Ek sal maak soos ek wil.’

Daarmee het Li Ching die watervaas gegryp en dit
onderstebo gekantel en 'n stroom water op die aarde
daaronder laat los. Hy hou dit omhoog totdat die laaste
druppel die vaas verlaat het en grimlag van tevredenheid
terwyl die ander gode hul werk doen. Dit het gereën ... en
gereën ... en gereën ...

Drie dae en nagte later het die reën uiteindelik opgehou. Li
Ching het baie tevrede met homself gevoel. Hy het hom
voorgestel hoe dankbaar die mense op aarde sou wees en
hoe hulle hom sou aanbid!

Dit was tyd om die hemel te verlaat. Li Ching het op die wit hings geklim en hulle het afgegaan. Toe hulle nader aan die grond kom, het Li Ching verskrik gesnak. Alles onder hulle was in water gedompel. 'n Vloed het oor die land getrek en dit in die see verander!

Die berge was die enigste plekke wat veilig was teen die vloed. Li Ching kon skares mense teen die bergspore sien met besittings op hul koppe.

Die perd het hom bo-op Draak Hek-berg afgelaai, en Li Ching het sy kop in skaamte laat sak en bitter trane gehuil.

'n Ou man het verbygekom en vir Li Ching gevra hoekom hy huil. Hy het alles verduidelik en die ou man het homself voorgestel as Wen Chung-tzu - die einste geleerde wat Li Ching in die eerste plek gesoek het.

'Jy het vandag 'n harde les geleer, my seun, maar moenie moedeloos wees nie. Miskien het jy dit goed bedoel, maar onthou dat welwillendheid alleen nie altyd genoeg is nie. Jy het toegelaat dat 'n smaak van mag jou sin omvergewerp het en die raad van 'n vriend geïgnoreer. Ons moet mooi dink oor die impak van ons optrede, al is ons bedoelings eerlik.'

"Dit lyk asof ek baie het om te leer ..." het Li Ching berouvol gesê.

'Die reis begin hier,' glimlag Wen Chung-tzu toe hulle die geleerde se tempel binnegaan.

THINK

DIGITAL ACADEMY

